

Chương 33

“Mình Rất Thích Kiểu Người Lưu Manh Giả Danh Tri Thức Đây!”

Trên đường đi bị kẹt xe, lòng Lệnh Mạn nóng như lửa đốt, chỉ hận không mọc thêm được một đôi cánh để lập tức bay ngay đến bệnh viện.

Chờ khi cô đến nơi thì đã là một tiếng sau.

May mắn là bà ngoại được cấp cứu kịp thời nên đã tạm thời thoát khỏi cơn nguy hiểm, hiện giờ được chuyển tới phòng bệnh để theo dõi thêm.

Bà ngoại rất mệt mỏi, nhưng vẫn chần chừ không chịu nghỉ ngơi, vẫn cứ một mực chờ Lệnh Mạn tới.

Lệnh Mạn thở hồng hộc chạy vọt vào phòng bệnh, trong phòng bệnh chỉ có một mình Hạ Vũ Nhu, cha con Lý Nghiễm Thời đang xuống lầu đóng tiền.

Lệnh Mạn đi đến mép giường, nắm chặt lấy hai bàn tay bà ngoại.

Đôi bàn tay bà gầy gò như que củi, lạnh như băng.

Trong lòng Lệnh Mạn rất khó chịu, cô gục đầu ở mép giường, thâm tự nhủ: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Hạ Vũ Nhu yên lặng đứng ở bên cạnh, len lén lau nước mắt.

Nhưng bà ngoại lại rất thoải mái, yếu ớt cười nói: “Hai người các con như vậy là làm sao, ta vẫn còn chưa có chết đâu đó!”

Hạ Vũ Nhu mắng: “Phui phui! Bà vẫn còn có thể sống rất lâu nữa.”

Bà ngoại cười khô: “Lâu gì mà lâu, ta cũng chín mươi tuổi rồi, không sống thêm được mấy năm nữa, sớm muộn cũng sẽ có một ngày như vậy, coi như là cho các con chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Hạ Vũ Nhu không ngừng lắc đầu, nước mắt tuôn như mưa: “Nói bậy, bà sẽ không có việc gì hết.”

Bà ngoại nói: “Lần này vẫn chưa đi được, là do ông trời cảm thấy chưa đến lúc, nếu như thật sự đến lúc ta không về được nữa, các con cũng đừng quá đau buồn, A Tới sẽ đến đón ta.”

Hạ Vũ Nhu vẫn lắc đầu, đã sớm khóc không thành tiếng.

Một lát sau, y tá đi vào tỏ ý mời hai người rời đi, bệnh nhân cần phải được nghỉ ngơi thật tốt.

Ra khỏi phòng bệnh, Hạ Vũ Nhu hoàn toàn không kìm nén được nữa, khóc đến không thở nổi.

Lệnh Mạn bị tiếng khóc ồn ào của bà làm tâm phiền ý loạn, không nhìn được thấp giọng gắt một tiếng: “Mẹ đừng khóc nữa có được không hả?”

Hạ Vũ Nhu hơi ngừng lại, nghẹn ngào nói: “Con đúng là cái đồ không có lương tâm, bà ngoại con bị như vậy, sao con vẫn còn có thể lạnh lùng như thế?”

Lệnh Mạn phản bác: “Khóc thì có thể giải quyết được vấn đề sao?”

“Chẳng lẽ khi người thân rơi vào hoàn cảnh nguy kịch, ngay cả khóc mẹ cũng không được phép sao?” Hạ Vũ Nhu bất bình: “Cũng không biết là tại mẹ quá kích động hay là tại các con quá máu lạnh nữa.”

Lệnh Mạn không trả lời.

Hạ Vũ Nhu ngây ngốc trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng dần bình tĩnh lại.

“Thời gian trôi qua thật là nhanh...” Giọng bà hơi hoảng hốt: “Vẫn nhớ trước khi đi nhỏ con ra đời, mẹ vẫn còn là đứa con nhỏ nhất nhà, các anh chị đều rất cưng chiều mẹ, ngày nào bà ngoại con cũng hấp bánh bao cho bọn mẹ ăn, khi đó ông ngoại bà ngoại đều vẫn còn rất khoẻ mạnh, không có lấy một sợi tóc bạc.”

“Sau đó... khi mẹ lớn lên phải lập gia đình, con nhỏ xíu nằm trong nôi, miệng kêu ư ư a a, mẹ vừa đập máy khâu vừa dỗ con, ngày nào cũng bận đến tận hai ba giờ sáng mới có thể đi ngủ.”

Càng nói hốc mắt Hạ Vũ Nhu lại càng dần ửng đỏ: “Chớp mắt thêm một cái nữa, con đã trưởng thành, mẹ cũng từ một thiếu nữ biến thành phụ nữ trung niên, bà ngoại cũng đã già đến mức này. Nhiều năm như vậy, ông ngoại ra đi, ba con ra đi, bây giờ ngay cả bà ngoại cũng sắp phải rời khỏi chúng ta, sau này... sau này sẽ không còn được ăn những món ăn bà nấu nữa.”

Lệnh Mạn yên lặng lắng nghe, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Cô đưa tay ôm lấy Hạ Vũ Nhu, nhẹ nhàng vỗ vai bà.

Hạ Vũ Nhu ngẩng đầu lên nhìn cô, thở dài nói: “Thời gian chẳng chờ đợi ai, có lẽ bây giờ con vẫn chưa cảm nhận được loại sợ hãi này. Con người ta khi đến một độ tuổi nhất định, sống được thêm một ngày chính là ít đi một ngày, sau khi bà ngoại con đi, rất nhanh sẽ đến lượt mẹ, một ngày nào đó mẹ cũng sẽ phải rời xa con.”

Lệnh Mạn không muốn đối mặt với cái đề tài này.

Cô cắt lời Hạ Vũ Nhu: “Mẹ, đừng nói nữa.”

Hạ Vũ Nhu càng muốn nói tiếp: “Tại sao mẹ vẫn luôn giục con mau chóng kết hôn? Cũng bởi vì con là con gái một. Sau khi bà ngoại con đi, mẹ chính là người thân duy nhất của con, đến một ngày khi mẹ cũng đi, sẽ chỉ còn lại mình con lẻ loi cô độc, khi còn sống không nhìn thấy con tìm được một nơi chốn tốt để gửi gắm, mẹ không thể nào yên tâm cho được.”

Chủ đề tàn khốc này bị nhắc đến quá sớm, khiến cho nội tâm Lệnh Mạn bị bao vây bởi một loại xúc cảm lo sợ không tên.

Lệnh Mạn miễn cưỡng mỉm cười: “Mẹ, nếu như thực sự chỉ còn một mình con, con cũng sẽ tự chăm sóc cho mình thật tốt, mẹ đừng lo lắng.”

“Một mình con?” Những lời này khiến Hạ Vũ Nhu càng thêm miễn cưỡng: “Sao con có thể sống một mình suốt cả đời được cơ chứ?”

“Không nói trước được.” Lệnh Mạn nhẹ nhàng trả lời: “Nếu như không thể gặp được người thích hợp thì không cần kết hôn.”

“Nói vậy!” Hạ Vũ Nhu ngắt lời cô: “Thế hệ các con bây giờ không thích kết hôn, chỉ thích theo đuổi tự do của bản thân mình. Là tự do của các con, nhưng như vậy là quá ích kỷ!”

Lệnh Mạn buồn bực không lên tiếng.

Hạ Vũ Nhu nói tiếp: “Con đã bao giờ nghĩ cho mẹ chưa? Mẹ đã cực khổ cố gắng hơn nửa cuộc đời, chính là vì muốn nhìn thấy con gái mình được gả cho một người tốt, để tương lai mẹ có thể ôm cháu trai. Con người sống trên đời này bất kể là công thành danh toại hay tầm thường vô dụng, không phải tất cả đều mong muốn có một gia đình viên mãn hay sao? Con chỉ biết hưởng thụ cuộc sống của mình, hoàn toàn không cần nhắc đến cảm thụ của người lớn, như thế có phải là bất hiếu không?!”

“Hơn nữa, mẹ cũng không ép con phải lấy loại người xấu xa tội tệ nào, bàn về nhân phẩm tướng mạo gia thế, giáo sư Trương có điểm nào không tốt?”

Vòng quanh một hồi, cuối cùng lại vẫn quay lại cái chủ đề này.

Lệnh Mạn thở dài, nói: “Mẹ, con biết rồi, mẹ cho con thêm thời gian để suy nghĩ kỹ lại lần nữa.”

Hạ Vũ Nhu vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Đây không phải là ý nguyện của riêng một mình mẹ, nếu như con có thể lập gia đình trước khi bà ngoại ra đi thì cũng coi như là đã hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bà.”

Lệnh Mạn lặng im không nói, cuối cùng khẽ gật đầu.

Sau cuộc nói chuyện với Hạ Vũ Nhu, rốt cuộc Lệnh Mạn cũng đồng ý thử qua lại với giáo sư Trương.

Hạ Vũ Nhu như trẻ lại chỉ sau một đêm, nếp nhăn bên khoé mắt cũng mờ đi không ít.

Bà chỉ mong sao tất cả mọi người đều biết đến chuyện vui này, ngày nào cũng dặn Lệnh Mạn phải ăn mặc thật xinh đẹp, chờ giáo sư Trương lái xe đến đưa cô ra ngoài hẹn hò.

Gần đây Lý Trác Vân cũng không thích ngồi ở nhà, mỗi lần nhìn thấy Lệnh Mạn và giáo sư Trương ở chung một chỗ, tâm tình anh đều cảm thấy vô cùng phức tạp.

Số lần ra ngoài của anh còn nhiều hơn cả Lệnh Mạn, ngày nào cũng lăn lộn chung một chỗ với đám người Sử Á Tùng.

Sử Á Tùng nhớ đến Lệnh Mạn, hỏi: “Gần đây chị Mạn đang bận gì vậy? Cảm thấy như cả thế kỷ rồi chưa được gặp chị ấy!”

Lư Bội San buồn bực không vui: “Còn có thể bận chuyện gì được nữa? Bận hẹn hò cùng anh rề chứ sao.”

“Anh rề?!”

Mọi người vừa nghe thấy thì tai không khỏi vểnh hết lên.

Tinh thần hóng hớt bùng cháy, cả bọn xúm vào tra hỏi Lư Bội San.

Mặc dù tâm trạng đang rất xấu nhưng Lư Bội San vẫn rất phối hợp mà kể hết hai năm rờ mười cho tất cả cùng nghe.

Lý Trác Vân chú ý đến điểm này, sau đó đến tìm Lư Bội San hỏi: “Lệnh Mạn có đối tượng kết hôn, cậu buồn lắm hả?”

“Cũng không hẳn là buồn...” Lư Bội San chu cái miệng nhỏ nhắn, ngập ngừng nói: “Chỉ là cảm thấy như đột nhiên chị Mạn bị một người đàn ông khác cướp mất, sau này chị ấy sẽ có gia đình riêng của mình, sẽ không còn thân thiết với tôi như bây giờ nữa.”

Lý Trác Vân trợn to hai mắt, suýt chút nữa muốn đập tay với Lư Bội San.

Chính nó!

Chính nó!

Chính là cái cảm giác này!

loại cảm giác vừa gặp mà như đã quen từ lâu!

Nói như vậy thì việc anh mất hứng cũng chẳng có gì là khác thường?

Biết được bên cạnh cũng có một người có cảm xúc giống mình, không hề toàn tâm toàn ý chúc phúc cho Lệnh Mạn và giáo sư Trương, trong nháy mắt Lý Trác Vân cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Những phiền muộn tích tụ trong ngực anh mấy ngày hôm nay, rốt cuộc cũng tìm được một chỗ để giải tỏa ra ngoài....

Nhưng mà chỉ vài ngày sau, đã thấy cô bạn Lư Bội San hết u sầu buồn bực, lại vui đùa cười nói với tất cả mọi người như cũ.

Lý Trác Vân không thể hiểu nổi, anh hỏi: “Sao tâm trạng cậu khôi phục nhanh như vậy?”

Lư Bội San duyên dáng xoay mấy vòng trước mặt anh, một mùi hương nồng nặc bay vào trong lỗ mũi Lý Trác Vân.

Cô ấy dương dương tự đắc: “Hôm qua chị Mạn và anh rủ mời tôi ăn cơm, còn tặng tôi một chai nước hoa mấy nghìn, anh rủ đúng thật là một người tốt!”

Nhất thời Lý Trác Vân không biết phải nói gì với cô ấy nữa.

Buổi chiều về nhà, Lý Trác Vân đột nhiên nhìn thấy một cái hộp đặt trên bàn đọc sách của mình.

Anh mở ra nhìn, là một chiếc máy ảnh SLR * mới cứng.

(* SLR: Single Lens Reflex – máy ảnh ống kính đơn phản xạ, hay còn gọi là máy ảnh ống kính rời, máy ảnh dùng để chụp hình chuyên nghiệp.

Trước đó anh đã từng vô tình nhắc đến chuyện muốn mua loại máy này trước mặt Lệnh Mạn.

Lý Trác Vân lôi hết đồ trong hộp ra, bên trong còn một tờ giấy nhỏ.

Trên tờ giấy viết mấy lời chúc, là món quà mà Lệnh Mạn và giáo sư Trương cùng nhau chọn cho anh.

Lý Trác Vân không rõ cảm xúc hiện tại của mình là gì.

Anh cất máy ảnh về chỗ cũ, cả người ngã vào chiếc ghế dựa da mềm.

Anh cứ lặng lẽ ngồi ở chỗ đó, thật lâu cũng không cử động.

Dường như thời gian cứ thế mà dừng lại.

Sắc trời tối dần, bóng tối từng chút từng chút kéo đến che khuất mặt trời, ngũ quan của Lý Trác Vân cũng dần dần chìm sâu vào bóng đêm dày đặc.

Tinh thần càng ngày càng trở nên sa sút.

Khi biết mình không phải là người đầu tiên biết chuyện yêu đương của Lệnh Mạn, suốt một thời gian dài Đại Ngưu rơi vào khủng hoảng và khản trương.

Mình không còn là người chị em tốt nhất của Lệnh Mạn nữa hay sao?!

Thậm chí ngay cả chuyện quan trọng như thế mà cô ấy cũng không nói cho mình!

Hôm nay, rốt cuộc Đại Ngưu cũng quyết định hẹn Lệnh Mạn ra gặp, muốn cùng cô nói thật tốt về vấn đề này.

“Người kia có đẹp trai không? Cho mình xem ảnh đi!” Đây là điều mà Đại Ngưu quan tâm nhất.

Lệnh Mạn dờ khóc dờ cười: “Mình không có ảnh của anh ấy.”

“Chắc chắn trên wechat có ảnh!” Đại Ngưu nào có dễ dàng buông tha: “Mau, mau mở ra cho mình nhìn thử!”

Lệnh Mạn đành phải ngoan ngoãn lấy điện thoại ra.

Đại Ngưu click vào ID của giáo sư Trương, ảnh đại diện nghiêm túc quy củ, tên ID cũng hết sức nghiêm chỉnh.

Đại Ngưu “Woa” một tiếng, vẻ mặt hài lòng: “Rất tuấn tú lịch sự, còn đeo kính gọng vàng nữa, mình rất thích kiểu người lưu manh giả danh tri thức này!”

Lệnh Mạn liếc cô ấy một cái, thu điện thoại về: “Thế nào là lưu manh giả danh tri thức, người ta là thầy giáo đó, đâu có biến thái giống như cậu.”

Đại Ngưu hừ hừ: “Làm sao? Ghen rồi hả?”

Lệnh Mạn nói: “Không hẳn, mình với anh ấy cũng vừa mới bắt đầu thôi.”

Đại Ngưu lại hỏi: “Anh ta bao nhiêu tuổi rồi? Người ở đâu?”

“Là người thành phố X, lớn hơn mình sáu tuổi.”

Đại Ngưu nhảm tính: “Vậy năm nay anh ta ba mươi tư tuổi?”

“Ừ.”

“Hai người tiến triển đến đâu rồi?”

Lệnh Mạn nhận ra cô ấy bắt đầu có suy nghĩ không đứng đắn, vội vàng giải thích: “Mới chỉ nắm tay mà thôi.”

Đại Ngưu hỏi vặn: “Trước đó anh ta có bạn gái không?”

Lệnh Mạn suy nghĩ một chút, nói: “Không biết nữa, dù sao từ khi biết anh ấy đến giờ mình thấy anh ấy vẫn luôn độc thân.”

Đại Ngưu “Ái chà” một tiếng.

Lệnh Mạn vội vàng tránh xa cô ấy: “Sao cậu lại có cái vẻ mặt bỉ ổi như vậy?”

Đại Ngưu nháy mắt: “Cậu không biết sao? Đàn ông có ham muốn mạnh nhất ở hai thời điểm, thời điểm thứ nhất là ở tuổi hai mươi, thời điểm thứ hai

là ở tuổi ba mươi lăm. Đàn ông hai mươi tuổi trẻ trung sung sức, đàn ông ba mươi lăm tuổi mạnh mẽ như trâu nha!~”

Lệnh Mạn ghét bỏ đẩy cô ấy: “Cái quý gì vậy!”

Đại Ngưu sán lại gần cô: “Cậu thử nói xem, sống nhiều năm không có tình dục như vậy, làm sao anh ta chịu đựng nổi nhĩ.~?”

Lệnh Mạn sống hai mươi tám năm thuần khiết thực sự không tài nào nghe nổi nữa, cô xách túi lên vội vàng bỏ chạy khỏi hiện trường: “Cậu tự ăn đi, mình đi đây!”

Buổi tối, Lệnh Mạn và giáo sư Trương cùng đến rạp xem phim, sau khi xem xong giáo sư Trương đưa cô về nhà.

Rõ ràng là trời sắp sang xuân nhưng đột nhiên bầu trời chằng hề báo trước lại đổ xuống một trận tuyết nhỏ.

Lệnh Mạn mặc không đủ ấm, trong xe bật máy sưởi nên tạm thời không cảm thấy gì, cô nhìn ra màn tuyết rơi bên ngoài cửa sổ, thầm nghĩ lát nữa xuống xe phải chạy nước rút một trăm mét vọt thẳng vào nhà mới được.

Giáo sư Trương đỗ xe ở ven đường, rồi lại tự mình đưa Lệnh Mạn đến công biệt thự.

Trời đông giá rét, lông mi Lệnh Mạn cũng đã phủ một lớp tuyết mỏng, rất nhanh sau đó liền tan chảy.

Hai người đứng trước công, Lệnh Mạn vừa chà xát lòng bàn tay vừa nói: “Anh mau về đi thôi, bên ngoài lạnh quá.”

Giáo sư Trương nói: “Anh muốn nhìn em đi vào.”

Lệnh Mạn nói: “Không được, anh mau trở lại xe đi.”

Giáo sư Trương: “Anh muốn ở cùng em thêm một lát nữa.”

Anh ta mở rộng áo khoác, choàng ra ôm Lệnh Mạn đang run rẩy vào trong ngực để giúp cô ấm áp hơn.

Lệnh Mạn ngẩn người.

Hương vị trên người giáo sư Trương hoàn toàn khác với Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân tràn ngập nhiệt huyết của tuổi thanh xuân, còn giáo sư Trương thì trưởng thành, chững chạc.

Đột nhiên Lệnh Mạn không biết phải đặt hai tay mình ở nơi nào.

“Rầm.”

Trên đỉnh đầu vang lên một tiếng động lạ khiến hai người đồng thời ngược mắt lên nhìn.

Ở trên tầng hai, không biết ai vừa đóng cửa sổ thật mạnh.

Lệnh Mạn hết sức quen thuộc với căn phòng có cánh cửa sổ đó, chính là phòng của Lý Trác Vân.